EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 8.12.2022
COM(2022) 704 final

2022/0410 (NLE)

Predlog

IZVEDBENA UREDBA SVETA

o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 glede zahtev za informacije za nekatere ureditve DDV

{SEC(2022) 433 final} - {SWD(2022) 393 final} - {SWD(2022) 394 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Ta predlog je del zakonodajnega svežnja za pobudo o DDV v digitalni dobi, skupaj s predlogom direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES glede pravil o DDV za digitalno dobo[1] in predlogom uredbe Sveta o spremembi Uredbe (EU) št. 904/2010 v glede ureditev upravnega sodelovanja na področju DDV, potrebnih za digitalno dobo[2]. Ozadje te pobude je izčrpno predstavljeno v obrazložitvenem memorandumu k predlogu direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES[3].

V tem obrazložitvenem memorandumu so opisane potrebne spremembe Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 282/2011 glede zahtev za informacije za nekatere ureditve DDV.

Zadevni sveženj ima tri glavne cilje:

(1) posodobitev **obveznosti poročanja o DDV**[4] z uvedbo zahtev za digitalno poročanje, na podlagi katerih se bodo standardizirale informacije, ki jih morajo davčni zavezanci za vsako transakcijo davčnim organom predložiti v elektronski obliki. Hkrati se bo uvedla obveznost izdajanja elektronskih računov za čezmejne transakcije;

(2) obravnavanje izzivov **platformnega gospodarstva**[5] s posodobitvijo pravil o DDV, ki se uporabljajo za platformno gospodarstvo, da se reši vprašanje enakega obravnavanja, pojasnitvijo pravil o kraju dobave oziroma opravljanja, ki se uporabljajo za te transakcije, ter okrepitvijo vloge platform pri pobiranju DDV, kadar omogočajo kratkoročno oddajanje nastanitve v najem ali prevoz potnikov, ter

(3) zmanjšanje potrebe po več **registracijah za DDV** v EU ter izboljšanje delovanja orodja, ki se uporablja za prijavo in plačilo DDV za prodajo blaga na daljavo[6], in sicer z uvedbo enotne registracije za DDV. To pomeni izboljšanje in razširitev obstoječih sistemov „vse na enem mestu“ (VEM) / uvoznih sistemov „vse na enem mestu“ (UVEM) in obrnjene davčne obveznosti, da bi bilo čim manj primerov, v katerih se mora davčni zavezanec registrirati v drugi državi članici.

Za posamezne elemente svežnja je treba določiti izvedbene ukrepe, zlasti za tiste, ki se nanašajo na obravnavo DDV v platformnem gospodarstvu in enotno registracijo za DDV. S tem bo zagotovljeno, da se bodo ključni elementi enako uporabljali v vseh državah članicah, kar bo podjetjem in davčnim upravam zagotovilo pravno varnost.

---

1 Please include reference when available.
2 Please include reference when available.
3 Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).
4 Obveznosti poročanja o DDV se nanašajo na obveznost podjetij, registriranih za DDV, da davčnim organom redno poročajo o svojih transakcijah, kar omogoča spremljanje pobiranja DDV.
5 V zvezi s tem se izraz „platformno gospodarstvo“ nanaša na opravljanje storitev prek platforme.
6 https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-e-commerce_en.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

Ta predlog je del zakonodajnega svežnja za pobudo o DDV v digitalni dobi. Skladnost svežnja kot celote je izčrpno predstavljena v obrazložitvenem memorandumu k predlogu direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES.

- **Skladnost z drugimi politikami Unije**

Pobuda o DDV v digitalni dobi se izvaja vzporedno z drugimi pobudami Komisije v zvezi z digitalnim gospodarstvom, kot so akt o digitalnih storitvah[7], nedavni predlog direktive za izboljšanje delovnih pogojev pri platformnem delu[8] in že začeto delo v zvezi s kratkoročnim oddajanjem nastanitve v najem[9]. Splošni pristop teh pobud je, da se od platform zahteva večja preglednost, tudi z zagotavljanjem ustreznih informacij, v razmerju do njihovih uporabnikov (npr. ponudnikov kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali platformnih delavcev), uporabnikom njihovih storitev pa se olajša izpolnjevanje ustreznih regulativnih zahtev.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

- **Pravna podlaga**

Predlog temelji na členu 397 direktive o DDV. Ta člen določa, da Svet na predlog Komisije soglasno sprejme ukrepe, potrebne za izvajanje direktive.

- **Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)**

Ta predlog je del zakonodajnega svežnja za pobudo o DDV v digitalni dobi. Subsidiarnost svežnja kot celote je izčrpno predstavljena v obrazložitvenem memorandumu k predlogu direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES.

Ta predlog spremlja navedeni predlog, saj določa ukrepe, ki zagotavljajo učinkovito izvajanje direktive o DDV.

- **Sorazmernost**

Ta predlog je del zakonodajnega svežnja za pobudo o DDV v digitalni dobi. Sorazmernost svežnja je izčrpno predstavljena v obrazložitvenem memorandumu k predlogu direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES.

Ta predlog spremlja navedeni predlog, saj določa ukrepe, ki zagotavljajo učinkovito izvajanje direktive o DDV.

- **Izbira instrumenta**

Za spremembo Uredbe Sveta (EU) št. 282/2011 je potrebna uredba Sveta.

---

[7] Uredba (EU) .../... Evropskega parlamenta in Sveta o enotnem trgu digitalnih storitev (akt o digitalnih storitvah) in spremembi Direktive 2000/31/ES (Besedilo velja za EGP).

[8] Predlagana direktiva naj bi zagotovila pravno varnost glede zaposlitvenega statusa oseb, ki delajo prek digitalnih platform dela, izboljšala njihove delovne pogoje (tudi za samozaposlene, za katere se uporablja algoritemsko upravljanje) ter povečala preglednost in sledljivost platformnega dela, tudi pri čezmejnem poslovanju.

[9] Za opise zadevnih aktualnih in tekočih pobud glej prilogo.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z DELEŽNIKI IN OCEN UČINKA

- **Naknadne ocene/preverjanja primernosti obstoječe zakonodaje**

Povzetek naknadnih ocen in preverjanj primernosti obstoječe zakonodaje je naveden v obrazložitvenem memorandumu spremljajočega predloga spremembe direktive o DDV.

- **Posvetovanja z deležniki**

Obsežne informacije o posvetovanjih z deležniki so na voljo v obrazložitvenem memorandumu predloga za spremembo direktive o DDV.

- **Zbiranje in uporaba strokovnih mnenj**

Komisija je za študijo „DDV v digitalni dobi“ (ki se je izvajala med oktobrom 2020 in januarjem 2022)[10] uporabila analizo, ki jo je izvedla družba Economisti Associati S.r.l.. Končno poročilo je bilo predloženo 1. aprila 2022, študija pa je bila objavljena na spletišču Komisije.

Cilji študije so bili:

(1) oceniti sedanje stanje v zvezi z zahtevami za digitalno poročanje, obravnavo DDV v platformnem gospodarstvu, primeri, v katerih se še vedno zahteva registracija za DDV v državi članici, v kateri gospodarski subjekt nima sedeža, in uvozno ureditvijo „vse na enem mestu“ ter

(2) oceniti učinke številnih možnih pobud politike na teh področjih.

- **Ocena učinka**

Oceno učinka za predlog je 22. junija 2022 obravnaval Odbor za regulativni nadzor. Odbor je podal pozitivno mnenje o predlogu z nekaj priporočili, ki so bila upoštevana. Mnenje Odbora in priporočila so vključena v Prilogo 1 k delovnemu dokumentu služb Komisije za oceno učinka, ki je priložen temu predlogu. Povzetek je na voljo na naslednjem spletnem mestu: https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13186-DDV-v-digitalni-dobi_sl.

- **Primernost in poenostavitev ureditve**

Podrobna analiza preverjanj primernosti in poenostavitev je navedena v obrazložitvenem memorandumu spremljajočega predloga spremembe direktive o DDV.

- **Temeljne pravice**

N. r.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Proračunske posledice so predstavljene v obrazložitvenem memorandumu spremljajočega predloga spremembe direktive o DDV.

[10] DDV v digitalni dobi. Končno poročilo (zvezki I–III). Posebna pogodba št. 07 o izvajanju okvirne pogodbe št. TAXUD/2019/CC/150.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

Ti elementi so predstavljeni v obrazložitvenem memorandumu spremljajočega predloga spremembe direktive o DDV.

- **Obrazložitveni dokumenti (za direktive)**

N. r.

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Uvedena je opredelitev pojma „omogočati“, da se zagotovi določena stopnja pravne varnosti v zvezi s področjem uporabe režima domnevnega dobavitelja.

Za učinkovito delovanje režima domnevnega dobavitelja za prevoz potnikov in kratkoročno oddajanje nastanitve v najem je treba pojasniti, kako lahko platforma ugotovi, ali se uporablja režim domnevnega dobavitelja, in sicer kadar osnovni dobavitelj platformi ne predloži identifikacijske številke za DDV.

Poleg tega je določeno, da v okoliščinah, v katerih ima osnovni dobavitelj identifikacijsko številko za DDV, vendar ne obračunava DDV (na primer zato, ker uporablja posebno ureditev za mala podjetja v državi članici, ki takim podjetjem dodeli identifikacijsko številko za DDV), dobavitelj platformi ne bi smel predložiti te identifikacijske številke za DDV.

Nadalje je pojasnjeno, da platforma ne bi smela biti odgovorna, če so informacije, ki jih je predložil osnovni dobavitelj, nepopolne ali nepravilne, in da lahko platforma stranko, ki prejema osnovno dobavo ali storitev, šteje za osebo, ki ni davčni zavezanec, kadar ne navede identifikacijske številke za DDV.

1. julija 2021 se je začel uporabljati sveženj o DDV za e-trgovanje. Od tega datuma se lahko davčni zavezanci, ki prodajajo blago na daljavo v EU ali na daljavo prodajajo blago, uvoženo v EU, odločijo za uporabo sistema „vse na enem mestu“ (VEM) ali uvoznega sistema „vse na enem mestu“ (v nadaljnjem besedilu: uvozna ureditev VEM). Sicer se lahko še vedno identificirajo za DDV v državi članici prihoda blaga ali uvoženega blaga z uporabo standardnih uvoznih pravil in DDV plačajo na meji.

Po prvem letu uporabe so bila identificirana določena vprašanja, ki jih je treba dodatno pojasniti in so odražena v predlogu spremembe direktive o DDV. Dodatne podrobnosti o tem so vključene v ta predlog.

V okviru Eurofisca so strokovnjaki za področje boja proti goljufijam navedli, da se soočajo z resnimi izzivi pri odkrivanju tveganja neplačila DDV in pravočasnem nadzoru izpolnjevanja obveznosti podjetij. Razlog za to je pomanjkanje podrobnih podatkov, ko informacije hrani in posreduje platforma, ki deluje kot domnevni dobavitelj, saj posredovane informacije vsebujejo zbirne informacije o vseh osnovnih prodajalcih, ki uporabljajo njihovo platformo.

Poleg tega morajo davčni organi pri usklajevanju informacij o dobavah in s tem povezanih plačilih na podlagi podatkov, ki so na voljo v osrednjem elektronskem sistemu informacij o plačilih (CESOP) (podatki o plačilih se nanašajo na posamezne prejemnike plačila, tj. prodajalce), poznati davčne zavezance, ki bodo plačilo dejansko prejeli. To je še posebej zahtevno, kadar se uporablja pravilo domnevnega dobavitelja.

Iz obeh zgoraj navedenih razlogov je potreben prenos identifikacijskih informacij osnovnega dobavitelja s platform davčnemu organu države članice identifikacije.

Hkrati bo v okviru ureditve „vse na enem mestu“ vzpostavljena nova poenostavitvena ureditev, ki bo omogočala poročanje o prenosih lastnega blaga v drugo državo članico. Tudi podrobne določbe za to so vključene v ta predlog.

Nenazadnje bo s predlogom za spremembo direktive o DDV uporaba uvozne ureditve VEM za trge postala obvezna. Zato so sedanja pravila iz Izvedbene uredbe Sveta glede posledic za davčnega zavezanca, če ni več upravičen do uporabe ureditve, prilagojena.

S spremembami in dopolnitvami člena 57a se dopolnjujeta opredelitvi pojmov, ki se uporabljata za obstoječe ureditve „vse na enem mestu“ (unijska in neunijska ureditev), in sicer z vključitvijo nove poenostavitvene ureditve za prenose lastnega blaga.

Novi odstavek 3 člena 57d vstavlja določbo o identifikaciji za DDV za posebno ureditev za prenose lastnega blaga in o tem, kdaj bo lahko davčni zavezanec začel uporabljati ureditev.

Sprememba člena 57e določa identifikacijsko številko za DDV, ki jo država članica identifikacije uporabi za identifikacijo davčnega zavezanca, ki uporablja ureditev za prenose lastnega blaga.

V dodatkih k členu 57f so določeni ukrepi, ki bi jih morala sprejeti država članica identifikacije, če bo davčni zavezanec izključen iz ureditve za prenose lastnega blaga.

V dodatkih k členu 57g so navedene podrobnosti glede obveznosti davčnega zavezanca, ki želi prostovoljno prenehati uporabljati ureditev. Kar zadeva uporabo ureditve za prenose lastnega blaga, so ta pravila enaka kot za unijsko in neunijsko ureditev. Toda, kar zadeva domnevnega dobavitelja, ki uporablja uvozno ureditev VEM, člen odpravlja možnost, da bi ta domnevni dobavitelj prostovoljno odjavil registracijo, saj je uporaba uvozne ureditve VEM za navedene gospodarske subjekte odslej obvezna.

Novi odstavek 2a v členu 58 določa nove podrobnosti v zvezi s pogoji za izključitev v okviru ureditve za prenose lastnega blaga.

Novi člen 58aa določa, da domnevnih dobaviteljev ni mogoče izključiti iz uvozne ureditve VEM, saj je ta ureditev zanje obvezna.

Z dodatki k členu 58a se dodajajo sklici na novo posebno ureditev za prenose lastnega blaga, in sicer za namene relevantnih primerov končanja obdavčljivih dejavnosti.

Dodatki k členu 58b zajemajo posledice v primerih, ko obvezni uporabnik uvozne ureditve VEM nenehno krši pravila v zvezi z navedeno ureditvijo.

Dodatki k členu 58c se nanašajo na novo posebno ureditev za prenose lastnega blaga, tako da davčni zavezanec v primeru izključitve iz te ureditve s tem povezane obveznosti v zvezi z DDV poravna neposredno državi članici, v katero je bilo odposlano ali odpeljano blago.

Dodatki k členoma 59 in 59a(2) podrobno določajo specifična pravila v zvezi z obračunom DDV (periodičnost in vsebina) za ureditev za prenose lastnega blaga.

Dodatki k členu 60a, ki se nanaša na elektronske opomine, členu 61, ki se nanaša na spremembe zneskov v obračunu DDV, in členu 61a, ki se nanaša na predložitev končnega obračuna DDV in končno plačilo DDV, vsebujejo sklic na državo članico, v katero je bilo blago odposlano ali odpeljano, kar je potrebno, ker v ureditvi za prenose lastnega blaga ne bo države članice potrošnje, temveč država članica, v katero blago prispe.

V skladu z dodatki k členu 63c(3) je treba o stopnji DDV in znesku DDV poročati, kadar sta pomembna, saj je treba v skladu z novim pravilom poročati tudi o dobavah z ničelno davčno stopnjo in davka oproščenih dobavah. Nadaljnji dodatni podatki, ki jih mora hraniti domnevni dobavitelj v zvezi z unijsko in neunijsko ureditvijo, se nanašajo na podrobne informacije o

dobaviteljih, ki uporabljajo njegovo platformo za dobavo blaga in opravljanje storitev, in sicer tako na informacije, ki jih mora hraniti, kot na druge informacije, ki jih mora hraniti le, če so na voljo. Uvedena je tudi obveznost vodenja evidenc za davčne zavezance, ki uporabljajo ureditev za prenose lastnega blaga.

2022/0410 (NLE)

Predlog

IZVEDBENA UREDBA SVETA

o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 glede zahtev za informacije za nekatere ureditve DDV

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost[1] in zlasti člena 397 Direktive,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Za pravilno delovanje modela domnevnega dobavitelja je treba za platforme, portale ali podobna sredstva, ki omogočajo opravljanje kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali prevoza potnikov, kot je navedeno v členu 28a Direktive 2006/112/ES, določiti nekatere elemente ukrepa.

(2) Treba je opredeliti izraz „omogoča“, da se davčnim zavezancem, ki z uporabo elektronskega vmesnika, kot je platforma, portal ali podobno sredstvo, omogočajo opravljanje kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali prevoza potnikov, zagotovi pravna varnost glede tega, ali se za te davčne zavezance uporablja ukrep domnevnega dobavitelja. Nekateri ponudniki, vključno s tistimi, ki objavljajo oglase, bi morali biti izrecno izključeni iz ukrepa, ker ne konkurirajo neposredno tradicionalnim, nedigitalnim sektorjem.

(3) Treba je določiti, kako bi morali status osnovnega ponudnika storitve ugotavljati davčni zavezanci, ki z uporabo elektronskega vmesnika, kot je platforma, portal ali podobno sredstvo, omogočajo opravljanje kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali prevoza potnikov. Če ni navedena identifikacijska številka za DDV, bi se moralo šteti, da so ti davčni zavezanci sami prejeli in opravili storitve. Davčnemu zavezancu, ki omogoča opravljanje storitev, ni treba obsežno potrjevati identifikacijske številke za DDV, ki jo navede osnovni ponudnik storitve.

(4) Nekatere države članice dodelijo identifikacijsko številko za DDV davčnim zavezancem, ki za svoje dobave ali opravljanje ne obračunavajo DDV, ter tudi davčnim zavezancem, ki uporabljajo posebno ureditev za mala podjetja iz naslova XII, poglavje 1, Direktive 2006/112/ES. Da bi lahko davčni zavezanec, ki omogoča dobavo ali opravljanje, ugotovil, ali se model domnevnega dobavitelja uporablja ali ne, je treba določiti, da v teh primerih osnovni dobavitelj navedene identifikacijske številke za DDV ne bi smel predložiti davčnim zavezancem, ki z uporabo elektronskega vmesnika, kot je platforma, portal ali podobno sredstvo, omogočajo opravljanje kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali prevoza potnikov.

[1] UL L 347, 11.12.2006, str. 1.

(5) Davčni zavezanci, ki z uporabo elektronskega vmesnika, kot je platforma, portal ali podobno sredstvo, omogočajo opravljanje kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali prevoza potnikov, ne bi smeli biti odgovorni za plačilo dolgovanega DDV, kadar delujejo na podlagi informacij, ki jih predloži osnovni dobavitelj, če lahko ti davčni zavezanci dokažejo, da niso mogli razumno vedeti, da so bili navedeni podatki nepravilni.

(6) Davčni zavezanci, ki z uporabo elektronskega vmesnika, kot je platforma, portal ali podobno sredstvo, omogočajo opravljanje kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali prevoza potnikov in ki so domnevni dobavitelj, bi morali imeti možnost zlahka ugotoviti status prejemnika, tj. prejemnika osnovnih storitev. Da bi olajšali tako identifikacijo in zmanjšali upravno breme za te davčne zavezance, bi morali slednji domnevati, da je prejemnik davčni zavezanec, če je identifikacijska številka za DDV navedena, in da prejemnik ni davčni zavezanec, če identifikacijska številka za DDV ni navedena.

(7) V Direktivo 2006/112/ES je treba uvesti novo poenostavitveno ureditev „vse na enem mestu“ (VEM) za davčne zavezance, ki določeno lastno blago prenašajo čez mejo. Za izvajanje navedene posebne ureditve v splošnem okviru posebnih ureditev za DDV iz naslova XII, poglavje 6, Direktive 2006/112/ES bi bilo treba v Izvedbeni uredbi Sveta (EU) št. 282/2011[2] določiti posebna pravila v zvezi z identifikacijo za DDV, pogoji za izključitev iz ureditve, obračuni DDV in obveznostmi vodenja evidenc.

(8) Ker bo nova poenostavitvena ureditev „vse na enem mestu“ celovita in bo zajemala čezmejno gibanje blaga, ki ga trenutno zajemajo ureditve skladiščenja na odpoklic, je treba navedene ureditve črtati iz Direktive 2006/112/ES. Izvedbene določbe, ki se nanašajo na navedene specifične ureditve, niso več potrebne, zato bi jih bilo treba črtati iz Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011.

(9) V Direktivo 2006/112/ES je treba uvesti določene spremembe, da bo uporaba posebne uvozne ureditve „vse na enem mestu“ za elektronske vmesnike, ki kot domnevni dobavitelj omogočajo nekatere prodaje uvoženega blaga na daljavo, postala obvezna. Obvezna narava navedene ureditve vpliva na pogoje za identifikacijo in izključitve teh davčnih zavezancev. Zato bi bilo treba te pogoje v Izvedbeni uredbi (EU) št. 282/2011 spremeniti.

(10) V skladu s členom 242a Direktive 2006/112/ES je davčni zavezanec, ki z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča dobavo blaga ali opravljanje storitev za osebo, ki ni davčni zavezanec, znotraj Skupnosti v skladu z določbami naslova V navedene direktive, dolžan voditi evidenco o teh dobavah ali opravljanju. Vendar se informacije zahtevajo le v zvezi z dobavo blaga ali opravljanjem storitev, ki jih omogoča elektronski vmesnik, ne pa tudi v primerih, ko se uporablja pravilo domnevnega dobavitelja. Da bi podprli boj proti goljufijam na področju DDV, bi bilo treba take informacije, ki se nanašajo na osnovne dobavitelje, vključiti tudi v obvezni sklop informacij, ki jih morajo hraniti domnevni dobavitelji, ki so registrirani za uporabo posebnih poenostavitvenih ureditev VEM. Ti dodatni podatkovni elementi bi morali omogočati primerjavo informacij, ki jih sporočajo platforme, s podatki o plačilih za čezmejne transakcije, ki so na voljo v

[2] Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 282/2011 z dne 15. marca 2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 77, 23.3.2011, str. 1).

osrednjem elektronskem sistemu informacij o plačilih, kot je določen v poglavju V, oddelek 2, Uredbe Sveta (EU) št. 904/2010[3] in ki začne veljati 1. januarja 2024.

(11) Elemente Direktive 2006/112/ES, ki zahtevajo spremembe Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011, morajo države članice prenesti v nacionalno zakonodajo do 31. decembra 2024. Zato se morajo spremembe navedene uredbe uporabljati od 1. januarja 2025.

(12) Izvedbeno uredbo (EU) št. 282/2011 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJEL NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Izvedbena uredba (EU) št. 282/2011 se spremeni:

(1) v poglavju IV, oddelek 2, se vstavijo naslednji členi 9b do 9e:

„Člen 9b

1. Za namene uporabe člena 28a Direktive 2006/112/ES izraz ‚omogočati' pomeni uporabo elektronskega vmesnika, ki prejemniku in dobavitelju, ki ponuja opravljanje kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali prevoza potnikov prek elektronskega vmesnika, omogoči, da se povežeta, kar privede do opravljanja navedenih storitev prek tega elektronskega vmesnika.

Ne šteje pa se, da davčni zavezanec omogoča opravljanje kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali prevoza potnikov, kadar velja vse od navedenega:

(a) davčni zavezanec niti neposredno niti posredno ne določa nobenih pogojev, pod katerimi se izvede opravljanje;

(b) davčni zavezanec ni niti neposredno niti posredno udeležen pri odobritvi zaračunavanja plačila prejemniku;

(c) davčni zavezanec ni niti neposredno niti posredno udeležen pri zagotavljanju navedenih storitev.

2. Člen 28a Direktive 2006/112/ES se ne uporablja za davčnega zavezanca, ki zagotavlja samo kar koli od naslednjega:

(a) obdelavo plačil v zvezi z opravljanjem kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali prevoza potnikov;

(b) oglaševanje ali promocijo kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem ali prevoza potnikov;

(c) preusmeritev ali prenos prejemnikov na druge elektronske vmesnike, na katerih se prodaja kratkoročno oddajanje nastanitve v najem ali prevoz potnikov, brez nadaljnjega poseganja v opravljanje.

Člen 9c

[3] Uredba Sveta (EU) št. 904/2010 z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost (UL L 268, 12.10.2010, str. 1).

Člen 28a Direktive 2006/112/ES se uporablja, če oseba, ki zagotavlja kratkoročno oddajanje nastanitve v najem ali prevoz potnikov, davčnemu zavezancu, ki storitev omogoča z uporabo elektronskega vmesnika, kot je platforma, portal ali podobno sredstvo, ne predloži veljavne identifikacijske številke za DDV.

Če ima oseba, ki zagotavlja osnovno storitev, identifikacijsko številko za DDV in spada v katero koli od kategorij iz člena 28a, točke (c) do (f), Direktive 2006/112/ES, se ta identifikacijska številka za DDV davčnemu zavezancu, ki omogoča storitev, ne sporoči.

Člen 9d

Za uporabo člena 28a Direktive 2006/112/ES, če davčni zavezanec na podlagi informacij, ki jih predloži oseba, ki zagotavlja osnovno storitev, ne deluje kot domnevni dobavitelj, navedeni davčni zavezanec ni odgovoren za plačilo dolgovanega DDV, če se naknadno ugotovi, da bi se moral ta davčni zavezanec domnevati za dobavitelja, kadar velja vse od navedenega:

(a) davčni zavezanec se zanaša izključno na informacije, ki jih predloži izvajalec storitev;

(b) tako predložene informacije so nepravilne;

(c) davčni zavezanec lahko dokaže, da ni vedel in ni mogel razumno vedeti, da so bile navedene informacije nepravilne.

Člen 9e

Razen če ima davčni zavezanec nasprotne informacije, davčni zavezanec, za katerega se domneva, da je prejel in opravil storitve na podlagi člena 28a Direktive 2006/112/ES, osebo, za katero so bile te storitve opravljene, obravnava kot osebo, ki ni davčni zavezanec, če ta oseba, za katero so bile te storitve opravljene, ne predloži identifikacijske številke za DDV.“;

(2) v členu 54a se doda naslednji odstavek:

„3. Oddelek 1A poglavja X se preneha uporabljati 31. decembra 2025.“;

(3) v poglavju XI se naslov oddelka 2 nadomesti z naslednjim:

„ODDELEK 2

Posebne ureditve za davčne zavezance, ki opravljajo storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, ali ki prodajajo blago na daljavo, opravljajo nekatere domače dobave blaga ali opravljajo nekatere prenose lastnih sredstev

(Členi 358 do 369xj Direktive 2006/112/ES)“;

(4) člen 57a se spremeni:

(a) vstavi se naslednja točka (3a):

„(3a) ‚ureditev za prenose lastnega blaga‘ pomeni posebno ureditev za prenose lastnega blaga, kot je določena v naslovu XII, poglavje 6, oddelek 5, Direktive 2006/112/ES;“;

(b) točki (4) in (5) se nadomestita z naslednjim:

„(4) ‚posebna ureditev‘ glede na sobesedilo pomeni ‚neunijsko ureditev‘, ‚unijsko ureditev‘, ‚uvozno ureditev‘ ali ‚ureditev za prenose lastnega blaga‘;

(5) ‚davčni zavezanec‘ pomeni kar koli od naslednjega:

(i) davčnega zavezanca iz člena 359 Direktive 2006/112/ES, ki mu je dovoljena uporaba neunijske ureditve;

(ii) davčnega zavezanca iz člena 369b Direktive 2006/112/ES, ki mu je dovoljena uporaba unijske ureditve;

(iii) davčnega zavezanca iz člena 369m Direktive 2006/112/ES, ki mu je dovoljena uporaba uvozne ureditve;

(iv) davčnega zavezanca iz člena 369xb Direktive 2006/112/ES, ki mu je dovoljena uporaba ureditve za prenose lastnega blaga;“;

(5) v členu 57d se doda naslednji odstavek 3:

„3. Če davčni zavezanec državi članici identifikacije sporoči, da namerava uporabljati ureditev za prenose lastnega blaga, se ta posebna ureditev uporablja od prvega dne naslednjega koledarskega meseca.

V primeru prvega prenosa blaga, ki ga zajema ureditev za prenose lastnega blaga, pred navedenim datumom, pa se posebna ureditev uporablja od datuma navedenega prvega prenosa, če davčni zavezanec državi članici identifikacije podatke o začetku dejavnosti po tej ureditvi sporoči najpozneje deseti dan meseca, ki sledi prvemu prenosu.“;

(6) v členu 57e se doda naslednji odstavek:

„Država članica identifikacije davčnega zavezanca, ki uporablja ureditev za prenose lastnega blaga, identificira prek njegove identifikacijske številke za DDV iz členov 214 in 215 Direktive 2006/112/ES.“;

(7) člen 57f se spremeni:

(a) v odstavku 2 se tretji pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Ne glede na drugi pododstavek tega odstavka, če se za navedenega davčnega zavezanca domneva, da je prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a(1) Direktive 2006/112/ES, navedeni davčni zavezanec kot novo državo članico identifikacije navede državo članico, v kateri ima sedež svoje dejavnosti, če sedež njegove dejavnosti ni v Skupnosti, pa državo članico, v kateri ima stalno poslovno enoto.

Če se država članica identifikacije spremeni v skladu z drugim ali tretjim pododstavkom, se ta sprememba uporablja od datuma, ko davčni zavezanec ali njegov posrednik nima več sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote v državi članici, ki jo je prej navedel kot državo članico identifikacije.“;

(b) doda se naslednji odstavek 3:

„3. Če davčni zavezanec, ki uporablja ureditev za prenose lastnega blaga, ne izpolnjuje več pogojev opredelitve iz člena 369xa, točka (2), Direktive 2006/112/ES, država članica, v kateri je bil identificiran, preneha biti država članica identifikacije.

Če pa davčni zavezanec še vedno izpolnjuje pogoje za uporabo te posebne ureditve, za to, da še naprej uporablja to ureditev, kot novo državo članico identifikacije navede državo članico, v kateri ima sedež svoje dejavnosti, če sedež njegove dejavnosti ni v Skupnosti, pa državo članico, v kateri ima stalno poslovno enoto. Če davčni zavezanec, ki uporablja ureditev za prenose lastnega blaga, nima sedeža v Skupnosti, kot novo državo članico identifikacije navede državo članico, iz katere odpošilja ali prevaža blago.

Če se država članica identifikacije spremeni v skladu z drugim pododstavkom, se ta sprememba uporablja od datuma, ko davčni zavezanec nima več sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote v državi članici, ki jo je prej navedel kot državo članico identifikacije, ali od datuma, ko neha odpošiljati ali prevažati blago iz navedene države članice.“;

(8) v členu 57g se dodata odstavka 3 in 4:

„3. Davčni zavezanec, ki uporablja uvozno ureditev in za katerega se domneva, da je prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a(1) Direktive 2006/112/ES, lahko navedeno ureditev preneha uporabljati le, če ne prodaja več na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga. Davčni zavezanec ali posrednik, ki deluje za njegov račun, obvesti državo članico identifikacije najpozneje 15 dni pred koncem meseca, ki je pred tistim, v katerem namerava navedeni davčni zavezanec prenehati uporabljati ureditev. Prenehanje začne veljati prvi dan naslednjega meseca in davčni zavezanec ureditve ne sme več uporabljati za dobave, izvedene od tistega dne.

4. Davčni zavezanec, ki uporablja ureditev za prenose lastnega blaga, lahko to posebno ureditev preneha uporabljati ne glede na to, ali še vedno prenaša blago, ki ga zajema navedena posebna ureditev. Davčni zavezanec obvesti državo članico identifikacije najpozneje 15 dni pred koncem koledarskega meseca, ki je pred tistim, v katerem namerava prenehati uporabljati ureditev. Prenehanje začne veljati prvi dan naslednjega koledarskega meseca. Obveznosti DDV, ki se nanašajo na prenose lastnega blaga, nastale po datumu, ko je začelo veljati prenehanje, se poravnajo neposredno pri davčnih organih države članice, iz katere in v katero je bilo blago poslano ali odpeljano.“;

(9) člen 58 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Če davčni zavezanec, ki uporablja eno od posebnih ureditev, izpolnjuje eno ali več meril za izključitev iz členov 369e ali 369xe Direktive 2006/112/ES ali za izbris iz identifikacijskega registra iz člena 363 ali člena 369r(1) in (3) navedene direktive, država članica identifikacije davčnega zavezanca izključi iz te ureditve.

Samo država članica identifikacije lahko davčnega zavezanca izključi iz ene od posebnih ureditev.

Država članica identifikacije pri odločitvi o izključitvi ali izbrisu upošteva vse informacije, ki jih ima na voljo, vključno z informacijami, ki jih posredujejo druge države članice.“;

(b) vstavi se naslednji odstavek 2a:

„2a. Izključitev davčnega zavezanca iz ureditve za prenose lastnega blaga začne veljati s prvim dnem koledarskega meseca po dnevu, na katerega je

bila odločitev o izključitvi po elektronski poti poslana davčnemu zavezancu. Če pa je izključitev posledica spremembe sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ali kraja, iz katerega se začne odpošiljati ali prevažati blago, prične veljati z dnem te spremembe.“;

(10) člen 58a se nadomesti z naslednjim:

„Člen 58a

Pri davčnem zavezancu, ki uporablja posebno ureditev in ki v obdobju dveh let ne izvede nobene dobave blaga ali opravljanja storitev niti prenosov lastnega blaga, zajetih v navedeni ureditvi, se šteje, da so se njegove obdavčljive dejavnosti končale v smislu člena 363, točka (b), člena 369e, točka (b), člena 369r(1), točka (b), člena 369r(3), točka (b), oziroma člena 369xe, točka (b), Direktive 2006/112/ES. To končanje ne izključuje uporabe posebne ureditve, če začne navedeni davčni zavezanec ponovno opravljati dejavnosti, zajete v kateri koli od ureditev iz poglavja 6 naslova XII navedene direktive.“;

(11) vstavi se naslednji člen 58aa:

„Člen 58aa

Za namene posebne ureditve iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 4, Direktive 2006/112/ES se člen 58 te uredbe, z izjemo odstavka 3, točka (a), navedene uredbe, ne uporablja za davčnega zavezanca, za katerega se domneva, da je prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a(1) navedene direktive.“;

(12) člen 58b se spremeni:

(a) v odstavku 1 se dodata naslednja pododstavka:

„Za namene posebne ureditve iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 4, Direktive 2006/112/ES se prvi pododstavek ne uporablja, če se za davčnega zavezanca domneva, da je prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a(1) navedene direktive. Vendar, če je navedeni davčni zavezanec izključen iz ene od drugih posebnih ureditev, ker nenehno krši pravila navedenih posebnih ureditev, ta davčni zavezanec ostane izključen iz uporabe teh drugih posebnih ureditev v kateri koli državi članici dve leti po obračunskem obdobju, v katerem je bil navedeni davčni zavezanec izključen.

Če navedeni davčni zavezanec nenehno krši pravila posebne ureditve iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 4, Direktive 2006/112/ES, se ne izključi iz navedene ureditve, ampak se izključi iz vseh drugih posebnih ureditev za dve leti po obračunskem obdobju, v katerem je bilo ugotovljeno, da nenehno ne izpolnjuje svojih obveznosti v okviru navedene ureditve.“;

(b) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Šteje se, da davčni zavezanec ali njegov posrednik nenehno krši pravila v zvezi s katero koli posebno ureditvijo v smislu člena 363, točka (d), člena 369e, točka (d), člena 369r(1), točka (d), člena 369r(2), točka (c), člena 369r(3), točka (d), ali člena 369xe, točka (d), Direktive 2006/112/ES v naslednjih primerih:

(a) če je država članica identifikacije davčnemu zavezancu ali posredniku, ki deluje za njegov račun, za tri neposredno predhodna obračunska obdobja izdala opomine v skladu s členom 60a te uredbe ter obračun DDV za vsako od teh obračunskih obdobij ni bil predložen v desetih dneh po tem, ko je bil opomin poslan;

(b) če je država članica identifikacije davčnemu zavezancu ali posredniku, ki deluje za njegov račun, za tri neposredno predhodna obračunska obdobja izdala opomine v skladu s členom 63a te uredbe ter niti davčni zavezanec niti posrednik, ki deluje za njegov račun, ni plačal celotnega zneska prijavljenega DDV za vsako od teh obračunskih obdobij v desetih dneh po tem, ko je bil opomin poslan, razen če preostali neplačani znesek znaša manj kot 100 EUR za vsako obračunsko obdobje;

(c) če po zahtevku države članice identifikacije in en mesec po naknadnem opominu s strani države članice identifikacije niti davčni zavezanec niti posrednik, ki deluje za njegov račun, ni dal na voljo v elektronski obliki evidenc iz členov 369, 369k, 369x in 369xk Direktive 2006/112/ES.“;

(13) člen 58c se nadomesti z naslednjim:

„Člen 58c

Davčni zavezanec, ki je bil izključen iz neunijske ureditve, unijske ureditve ali ureditve za prenose lastnega blaga, poravna vse obveznosti DDV, povezane z dobavo blaga ali opravljanjem storitev ali prenosi lastnega blaga, ki so nastale po datumu, ko je začela veljati izključitev, neposredno pri davčnih organih zadevne države članice potrošnje ali države članice, v katero je bilo blago poslano ali odpeljano.“;

(14) člen 59 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Vsako obračunsko obdobje v smislu členov 364, 369f, 369s ali 369xf Direktive 2006/112/ES je ločeno obračunsko obdobje.“;

(b) vstavi se naslednji odstavek 2a:

„2a. Če se v skladu s členom 57d(3), drugi pododstavek, ureditev za prenose lastnega blaga uporablja od datuma prvega prenosa, davčni zavezanec predloži ločen obračun DDV za koledarski mesec, v katerem je bilo blago prvič preneseno.“;

(c) vstavi se naslednji odstavek 3a:

„3a. Če je davčni zavezanec v obračunskem obdobju registriran na podlagi ureditve za prenose lastnega blaga, državi članici identifikacije predloži obračune DDV za vse opravljene prenose in obdobja, zajeta v navedeni ureditvi.“;

(d) odstavek 4 se nadomesti z naslednjim:

„4. Če se država članica identifikacije v skladu s členom 57f spremeni po prvem dnevu zadevnega obračunskega obdobja, davčni zavezanec ali posrednik, ki deluje za njegov račun, prejšnji in novi državi članici identifikacije predloži obračune DDV in, če je ustrezno, izvrši ustrezna plačila za blago, ki je bilo dobavljeno, oziroma storitve, ki so bile

opravljene, v vsakem od obdobij, ko sta bili ti državi članici državi članici identifikacije.“;

(15) člen 59a se nadomesti z naslednjim:

„Člen 59a

Če davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev, v obračunskem obdobju v nobeni državi članici potrošnje ne dobavi blaga ali opravi storitev ali ne prenese lastnega blaga po ureditvi za prenose lastnega blaga ter mu ni treba popraviti nobenih prejšnjih obračunov, davčni zavezanec ali posrednik, ki deluje za njegov račun, predloži obračun DDV, v katerem navede, da v navedenem obdobju ni dobavljal blaga ali opravljal storitev ali prenesel lastnega blaga (nični obračun DDV).“;

(16) člen 60a se nadomesti z naslednjim:

„Člen 60a

Če obračun DDV ni predložen v skladu s členi 364, 369f, 369s ali 369xf Direktive 2006/112/ES, država članica identifikacije davčnega zavezanca ali posrednika, ki deluje za njegov račun, po elektronski poti opomni o obveznosti predložitve takega obračuna. Država članica identifikacije opomin izda deseti dan po tem, ko bi moral biti obračun predložen, ter po elektronski poti obvesti druge države članice, da je bil opomin izdan.

Za vse naknadne opomine in ukrepe, sprejete za odmero in izterjavo DDV, je odgovorna zadevna država članica potrošnje oziroma država članica, v katero je bilo blago odposlano ali odpeljano.

Ne glede na izdane opomine ter ukrepe, ki jih je sprejela država članica potrošnje oziroma država članica, v katero je bilo blago odposlano ali odpeljano, davčni zavezanec ali posrednik, ki deluje za njegov račun, obračun DDV predloži državi članici identifikacije.“;

(17) člen 61 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 61

1. Spremembe zneskov v obračunu DDV za obdobja do vključno drugega obračunskega obdobja v letu 2021 se po predložitvi navedenega obračuna DDV opravijo le v obliki sprememb navedenega obračuna in ne v obliki prilagoditev v enem od pozneje predloženih obračunov.

Spremembe zneskov v obračunu DDV za obdobja od tretjega obračunskega obdobja v letu 2021 se po datumu, na katerega bi moral biti v skladu z Direktivo 2006/112/ES obračun DDV predložen, opravijo le v obliki prilagoditev v enem od pozneje predloženih obračunov.

2. Spremembe iz odstavka 1 se elektronsko predložijo državi članici identifikacije v treh letih od datuma, do katerega se je zahtevala predložitev prvotnega obračuna.

Vendar to ne vpliva na pravila države članice potrošnje oziroma države članice, v katero je bilo blago odposlano ali odpeljano, o odmerah in spremembah.“;

(18) člen 61a se nadomesti z naslednjim:

„Člen 61a

1. Davčni zavezanec ali posrednik, ki deluje za njegov račun, predloži končni obračun DDV in vse morebitne zapoznele prejšnje obračune ter, če je ustrezno, izvrši ustrezna plačila državi članici, ki je bila država članica identifikacije v trenutku prenehanja, izključitve ali spremembe, kadar navedeni davčni zavezanec:

(a) preneha uporabljati eno od posebnih ureditev;

(b) je izključen iz ene od posebnih ureditev;

(c) v skladu s členom 57f spremeni državo članico identifikacije.

Vsi popravki končnega obračuna in prejšnjih obračunov, ki se izvedejo po predložitvi končnega obračuna, se poravnajo neposredno pri davčnih organih zadevne države članice potrošnje oziroma države članice, v katero je bilo blago odposlano ali odpeljano.

2. Posrednik predloži končne obračune DDV za vse davčne zavezance, za račun katerih deluje, in vse zapoznele predložitve prejšnjih obračunov ter, če je ustrezno, izvrši ustrezna plačila državi članici, ki je bila država članica identifikacije v trenutku izbrisa ali spremembe, če:

(a) je navedeni posrednik izbrisan iz identifikacijskega registra;

(b) navedeni posrednik v skladu s členom 57f(2) spremeni državo članico identifikacije.

Vsi popravki končnega obračuna in prejšnjih obračunov, ki se izvedejo po predložitvi končnega obračuna, se poravnajo neposredno pri davčnih organih zadevne države članice potrošnje oziroma države članice, v katero je bilo blago odposlano ali odpeljano.“;

(19) člen 63c se spremeni:

(a) odstavek 1 se spremeni:

(i) točki (f) in (g) se nadomestita z naslednjim:

„(f) uporabljeno stopnjo DDV, če je ustrezno;

(g) znesek DDV, ki ga je treba plačati, z navedbo uporabljene valute, če je ustrezno;“;

(ii) točki (k) in (l) se nadomestita z naslednjim:

„(k) v zvezi s storitvami informacije, uporabljene za določitev kraja opravljanja storitve, v zvezi z blagom pa informacije, uporabljene za določitev kraja, kjer se začne in konča odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku;

(l) dokaze o morebitnem vračilu blaga, vključno z uporabljeno davčno osnovo in stopnjo DDV;“;

(iii) doda se naslednja točka (m):

„(m) za dobave, pri katerih se domneva, da je davčni zavezanec prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a Direktive 2006/112/ES, ime, poštni naslov in elektronski naslov ali naslov spletišča

dobavitelja, katerega dobava se omogoča z uporabo elektronskega vmesnika, in, če je na voljo:

(i) identifikacijsko številko za DDV ali nacionalno davčno številko dobavitelja;

(ii) številko bančnega računa ali številko virtualnega računa dobavitelja.“;

(b) odstavek 2 se spremeni:

(i) točka (m) se nadomesti z naslednjim:

„(m) enotno številko pošiljke, če je davčni zavezanec neposredno udeležen pri dobavi;“;

(ii) doda se naslednja točka (n):

„(n) za dobave, pri katerih se domneva, da je davčni zavezanec prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a Direktive 2006/112/ES, ime, poštni naslov in elektronski naslov ali naslov spletišča dobavitelja, katerega dobava se omogoča z uporabo elektronskega vmesnika, in, če je na voljo:

(i) identifikacijsko številko za DDV ali nacionalno davčno številko dobavitelja;

(ii) številko bančnega računa ali številko virtualnega računa dobavitelja.“;

(c) vstavi se naslednji odstavek 2a:

„2a. Evidence, ki jih vodijo davčni zavezanci, se štejejo za dovolj natančne v smislu člena 369xk Direktive 2006/112/ES, če vsebujejo vse naslednje informacije:

(a) za državo članico, iz katere je bilo blago odposlano ali odpeljano:

(i) identifikacijsko številko za DDV ali davčno identifikacijsko številko davčnega zavezanca v navedeni državi članici, če obstaja;

(ii) naslov, s katerega je bilo blago odposlano ali odpeljano;

(b) za državo članico, v katero je bilo blago odposlano ali odpeljano:

(i) identifikacijsko številko za DDV ali davčno identifikacijsko številko davčnega zavezanca v navedeni državi članici, če obstaja;

(ii) naslov, na katerega je bilo blago odposlano ali odpeljano;

(c) opis in količino blaga, odposlanega ali odpeljanega v drugo državo članico;

(d) datum prenosa blaga iz točke (c);

(e) davčno osnovo z navedbo uporabljene valute;

(f) morebitno poznejše povečanje ali zmanjšanje davčne osnove;

(g) v primeru samofakturiranja, informacije, ki jih vsebuje račun;

(h) za prenose blaga, pri katerih se domneva, da je davčni zavezanec prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a Direktive 2006/112/ES, ime, poštni naslov in elektronski naslov ali naslov spletišča dobavitelja,

katerega prenos blaga se omogoča z uporabo elektronskega vmesnika, in, če je na voljo:

(i) identifikacijsko številko za DDV ali nacionalno davčno številko dobavitelja;

(ii) številko bančnega računa ali številko virtualnega računa dobavitelja.“;

(d) odstavek 3 se nadomesti z naslednjim:

„3. Davčni zavezanec ali posrednik, ki deluje za njegov račun, informacije iz odstavkov 1, 2 in 2a tega člena zabeleži tako, da so lahko v elektronski obliki na voljo nemudoma ter za vsako posamezno dobavo blaga ali opravljeno storitev oziroma prenos blaga. Če je bil navedeni davčni zavezanec ali posrednik, ki deluje za njegov račun, pozvan, naj po elektronski poti predloži evidence iz členov 369, 369k, 369x in 369xk Direktive 2006/112/ES, vendar tega v 20 dneh od datuma zahtevka ni storil, država članica identifikacije davčnega zavezanca ali posrednika, ki deluje za njegov račun, opomni, naj predloži te evidence. Država članica identifikacije po elektronski poti obvesti državo članico potrošnje ali državo članico, v katero je bilo blago odposlano ali odpeljano, da je bil opomin poslan.“.

Člen 2

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 1. januarja 2025.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju,

Za Svet
predsednik